

Küfür ile ilgili sorular

1-Kısa bir zamandaki küfre karşılık, sonsuz bir zaman Cehennem'de hapis nasıl adalet olur?

2- İnsanın iktidarı az olduğu halde Kur'ânın şiddetli tehditleri nedendir?

3. Hidayet yolu kolay, dâlalet yolunun ise zor olduğu söyleniyor. Peki insanların çoğu neden dâlalet yolunu seçiyor?

4. Allah'a giden yollar bu kadar açıkken insanlar neden inkâr yoluna gidebiliyorlar?

5. Ben, kâfir ve zalim de olsalar, isanların cehennemde yanacak olmalarını şefkatime sığdıramıyorum. Acaba bu davranışım yanlış mıdır?

www.risaleokul.com

1. Kısa bir zamandaki küfre karşılık, sonsuz bir zaman Cehennem'de hapis nasıl adalet olur?

SUAL: Kısa bir zamandaki küfre mukabil, hadsiz bir zaman Cehennem'de hapis nasıl adalet olur?

ELCEVAP: Sene, üç yüz altmış beş gün hesabıyla, bir dakikada katl, yedi milyon sekiz yüz seksen dört bin dakika hapis iktizası kanun-u adalet iken; bir dakika küfür, bin katl hükmünde olduğundan, yirmi sene ömrünü küfürle geçiren ve küfür ile ölen bir adam, kanun-u adaletle elli yedi trilyon iki yüz bir milyar iki yüz milyon sene beşerin kanun-u adaletiyle hapse müstahak olur. Elbette ¹ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا adalet-i İlahî ile vech-i muvafakatı bundan anlaşılıyor.

Birbirinden gayet uzak iki adedin sırr-ı münasebeti şudur ki: Katl ve küfür, tahrip ve tecavüz olduğu için, gayre tesirat yapar. Bir dakikada katl, lâakal zahîrî âdete göre onbeş sene maktulün hayatını selp eder, onun yerine hapse girer. Bir dakika küfür, bin bir esma-i İlahîyi inkâr ve nukuşlarını tezyif ve kâinatın hukukuna tecavüz ve kemalâtını inkâr ve hadsiz delail-i vahdaniyeti tekzib ve şahadetlerini reddetmek olduğundan, kâfiri, binler seneden ziyade esfel-i safilîne atar, ² خَالِدِينَ de hapseder.

28. Lem'a – 19.Nükte – syf 645

1. "Orada ebedî olarak kalacaklardır." Nisâ Sûresi: 4:169.

2. İnsanın iktidarı az olduğu halde Kur'ânın şiddetli tehditleri nedendir?

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ

den tut, tâ ¹ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

ye kadar.. hem ² وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ

den tut, tâ ³ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ

e kadar.. hem ⁵ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ⁴ مَا يَعْلَمُ مَا يَسِرُّونَ وَمَا يَعْلَنُونَ

dan tut, tâ ⁶ وَمَا تَعْمَلُونَ e kadar.. hem

den tut, tâ ⁸ وَمَا تَشَاوُنُ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ ⁷ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

ya kadar hudud-u azamet-i rububiyeti ve kibriya-i uluhiyeti tutmuş olan Ezel ve Ebed Sultanı, “şu âciz ve nihayetsiz zayıf ve nihayetsiz fakir ve nihayetsiz muhtaç ve yalnız cüz’î bir ihtiyar ile icada kabiliyeti olmayan zayıf bir kesp ile mücehhez benî-âdeme karşı şedit şikâyat-ı Kur’âniyesi ve azîm tehdidatı ve müthiş vaatleri ne hikmete binaendir ve ne vecihle tevfiik edilir?. ne suretle münasip düşer?” demek olan derin ve yüksek hakikata kanaat getirmek için şu gelecek iki temsile bak:

1- Onlar Allah'ın kudret ve azametini hakkıyla bilemediler. Halbuki Kıyâmet Gününde yeryüzü bütünüyle Onun tasarrufundadır; gökler de Onun kudretiyle dürülmüştür. (Zümer Sûresi: 67.)

2- Bilin ki Allah, kişinin kalbine ondan daha yakındır. (Enfâl Sûresi: 24.)

3- Allah herşeyin yaratıcısıdır. O herşey üzerinde hakkıyla görüp gözeticidir. (Zümer Sûresi: 62.)

4- Allah onların gizlediklerini de bilir, açığa vurduklarını da. (Bakara Sûresi: 77.)

5- Gökleri ve yeri yaratan Odur. (En’âm Sûresi: 73.)

6- Sizi de, sizin yaptıklarınızı da yaratan Allah'tır. (Sâffât Sûresi: 96.)

7- Mâşaallah, Allah dilemiş de yaratmış! Kuvvet ve kudret ancak Allah'ındır. (Kehf Sûresi: 39.)

8- Allah dilemedikçe siz hiçbir şeyi isteyemezsiniz. (İnsan Sûresi: 30.)

Birinci Temsil: Meselâ şahane bir bağ var ki, nihayetsiz meyvedar ve çiçektar masnular içinde bulunuyorlar. Ona nezaret etmek için pek çok hademeler tayin edilmiş. Bir hizmetkârın vazifesi dahi, yalnız o bağa yayılacak ve içilecek suyun mecrasındaki deliğin kapağını açmaktır ve şu hizmetkâr ise tembellik etti, deliğin kapağını açmadı. O bağın tekemmülüne halel geldi veyahut kurudu. O vakit Hâlîk'ın sanat-ı Rabbaniyesinden ve Sultan'ın nezaret-i şahanesinden ve ziya ve hava ve toprağın hizmet-i bendegânesinden başka bütün hademelerin, o sersemden şekvaya hakları vardır. Zira hizmetlerini akim bıraktı veya zarar verdi.

İkinci Temsil: Meselâ cesim bir sefine-i Sultaniyede, adî bir adam cüz'î vazifesini terk etmesiyle, bütün gemideki vazifedarların netaic-i hidematına halel getirdiğinden ve bazı da mahvettiğinden, bütün o vazifedarlar namına gemi sahibi ondan şedit şikâyet eder. Kusur sahibi ise, diyemez ki: "Ben bir adî adamım, ehemmiyetsiz ihmalimden şu şiddete müstahak değildim." Çünkü tek bir adem, hadsiz ademleri intaç eder. Fakat vücut kendine göre semere verir.

Çünkü bir şeyin vücudu, bütün şerait ve esbabın vücuduna mütevakıf olduğu halde; o şeyin ademi, intifası, tek bir şartın intifasıyla ve tek bir cüz'ün ademiyle netice itibariyle mün'adim olur. Bundandır ki: "Tahrip, tamirden pek çok defa eshel olduğu" bir düstur-u mütearife hükmüne geçmiştir.

Madem küfür ve dalalet, tuğyan ve masiyet esasları, inkârdır ve reddir, terktir ve adem-i kabuldür. Suret-i zahiriyyede ne kadar müspet ve vücutlu görünse de, hakikatte intifadır, ademdir. Öyle ise cinayet-i sâriyedir. Sair mevcudatın netaic-i amellerine halel verdiği gibi esma-i İlahiyenin cilve-i cemallerine perde çeker.

İşte bu hadsiz şikâyetle hakları olan mevcudat namına o mevcudatın sultanı, şu âsi beşerden azîm şikayet eder ve etmesi, ayn-ı hikmettir ve o âsi, şiddetli tehdidata elbette müstahaktır ve dehşetli vaîtlere, bilâşübhe sezâdır.

14.Söz – Beşincisi syf 272

3. Hidayet yolu kolay, dâlalet yolunun ise zor olduğu söyleniyor. Peki insanların çoğu neden dâlalet yolunu seçiyor?

Sual: Sâbık işaretlerde ispat ettiniz ki: Dalalet yolu, kolay ve tahrip ve tecavüz olduğu için, çoklar o yola sülûk ediyorlar. Hâlbuki sair risalelerde kat'î deliller ile ispat etmişsiniz ki: Küfür ve dalalet yolu o kadar müşkülâtlı ve suubetlidir ki, hiç kimse ona girmek gerektiler ve kabil-i sülûk değıl. Ve iman ve hidayet yolu o kadar kolay ve zahirdir ki, herkes ona girmeli idi.

Elcevap: Küfür ve dalalet iki kısımdır. Bir kısmı amelî ve fer'î olmakla beraber, iman hükümlerini nefyetmek ve inkâr etmektir ki, bu tarz dalalet kolaydır. Hakkı kabul etmemektir, bir terktir, bir ademdir, bir adem-i kabuldür.

İşte bu kısımdır ki, risalelerde kolay gösterilmiş. İkinci kısım ise, amelî ve fer'î olmayıp, belki itikadî ve fikrî bir hükümdür. Yalnız imanın nefyini değıl, belki imanın zıddına gidip bir yol açmaktır. Bu ise, bâtılı kabuldür, hakkın aksini ispattır. Bu kısım, imanın yalnız nefyi ve nakîzi değıl, imanın zıddıdır. Adem-i kabul değıl ki kolay olsun, belki kabul-ü ademdir. Ve o ademi ispat etmekle kabul edilebilir. ¹ اَلْعَدَّ لَا يَثْبُتْ kaidesiyle: Ademin ispatı elbette kolay değıldir.

İşte sair risalelerde imtina derecesinde suubetli ve müşkülâtlı gösterilen küfür ve dalalet bu kısımdır ki, zerre miktar şuuru bulunan, bu yola sâlik olmamak lâzımdır. Hem bu yol, risalelerde kat'î ispat edildiğı gibi o kadar dehşetli elemeleri var ve boğucu karanlıkları var ki; zerre miktar aklı bulunan, o yola talip olmaz.

1. Yokluk ispat edilemez.

Eğer denilse: Bu kadar elim ve karanlıklı, müşkülâtlı yola nasıl ekser insanlar gidiyorlar?

Elcevap: İçine düşmüş bulunuyorlar, çıkamıyorlar. Hem insandaki nebatî ve hayvanî kuvveleri, akıbeti görmedikleri, düşünemedikleri ve o insandaki letaif-i insaniyeye galebe ettikleri için, çıkmak istemiyorlar ve hazır ve muvakkat bir lezzetle müteselli oluyorlar.

Sual: Eğer denilse: Dalalette öyle dehşetli bir elem ve bir korku var ki; kâfir, değil hayattan lezzet alması, hiç yaşamaması lâzım geliyor. Belki o eleminden ezilmeli ve o korkudan ödü patlamalı idi. Çünkü insaniyet itibariyle hadsiz eşyaya müştak ve hayata âşık olduğu halde, küfür vasıtasıyla mevtini bir idam-ı ebedî ve bir firak-ı lâyezalî ve zeval-i mevcudatı ve ahbabının vefatlarını ve bütün sevdiklerini idam ve müfarakat-ı ebediye suretinde gözü önünde daima küfür vasıtasıyla gören insan, nasıl yaşayabilir? Nasıl hayattan lezzet alabilir?

Elcevap: Acip bir mağlata-i şeytaniye ile kendini aldatır, yaşar. Surî bir lezzet alır zanneder. Meşhur bir temsil ile onun mahiyetine işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Deniliyor: Deve kuşuna demişler: "Kanatların var, uç!" O da kanatlarını kısıp, "ben deveyim" demiş, uçmamış. Fakat avcının tuzağına düşmüş. Avcı beni görmesin diye başını kuma sokmuş. Hâlbuki koca gövdesini dışarıda bırakmış, avcıya hedef etmiş. Sonra ona demişler: "Madem deveyim diyorsun, yük götür!" O zaman kanatlarını açivermiş, "Ben kuşum" demiş, yükün zahmetinden kurtulmuş. Fakat hâmisiz ve yemsiz olarak avcılarının hücumuna hedef olmuş. Aynen onun gibi; kâfir, Kur'ânın semavî ilânatına karşı küfr-ü mutlakı bırakıp meşkûk bir küfre inmiş. Ona denilse:

"Madem mevt ve zevali, bir idam-ı ebedî biliyorsun; kendini asacak olan darağacı göz önünde... Ona her vakit bakan, nasıl yaşar? Nasıl lezzet alır?" O adam, Kur'ânın umumî vech-i rahmet ve şümüllü nurundan aldığı bir hisse ile der: Mevt idam değil, ihtimal beka var. Veyahut deve kuşu gibi başını gaflet kumuna sokar, tâ ki ecel onu görmesin ve kabir ona bakmasın ve zeval-i eşya ona ok atmasın!

Elhasıl: O meşkûk küfür vasıtasıyla deve kuşu gibi mevt ve zevali idam manasında gördüğü vakit Kur'ân ve semavî kitapların iman-ı bil'âhirete dair kat'î ihbaratı ona bir ihtimal verir. O kâfir, o ihtimale yapışır, o dehşetli elemi üzerine almaz. O vakit ona denilse: "Madem bâki bir âleme gidilecek; o âlemde güzel yaşamak için tekâlif-i diniye meşakkatini çekmek gerektir." O adam şekk-i küfrî cihetiyle der: "Belki yoktur; yok için neden çalışayım?" Yani: Vakta ki o hükm-ü Kur'ânın verdiği ihtimal-i beka cihetiyle idam-ı ebedî âlâmından kurtulur; ve meşuk küfrün verdiği ihtimal-i adem cihetiyle tekâlif-i diniye meşakkatini ona müteveccih olur, ona karşı küfür ihtimaline yapışır, o zahmetten kurtulur. Demek bu nokta-i nazarda, mü'minden ziyade bu hayatta lezzet alır zannediyor. Çünkü tekâlif-i diniyenin zahmetinden ihtimal-i küfrî ile kurtuluyor ve âlâm-ı ebediyeden ise ihtimal-i imanî cihetiyle kendi üzerine almaz. Hâlbuki bu mağlata-i şeytaniyenin hükmü, gayet sathî ve faidesiz ve muvakkattır.

İşte Kur'ân-ı Hakîm'in küffarlar hakkında da bir nevi cihet-i rahmeti vardır ki; hayat-ı dünyeviyeyi onlara Cehennem olmaktan bir derece kurtarıp bir nevi şek vererek, şek ile yaşıyorlar. Yoksa âhiret cehennemini andıracak bu dünyada dahi manevî bir cehennem azabı çekeceklerdi ve intihara mecbur olacaklardı.

İşte ey ehl-i iman! Sizi idam-ı ebedîden ve dünyevî ve uhrevî cehennemlerden kurtaran Kur'ânın himayeti altına mü'minane ve mutemidane giriniz ve Sünnet-i Seniyesinin dairesine teslimkârane ve müstahsinane dâhil olunuz, dünya şekavetinden ve âhirette azaptan kurtulunuz!

13. Lem'a – Sekizinci İşaret - 222

4. Allah'a giden yollar bu kadar açıkken insanlar neden inkâr yoluna gidebiliyorlar?

Arkadaş! Amele ve taate muvaffak olamayan azaptan korkar, ye'se düşer. Böyle bir me'yusun gözüne, dinî meselelere münafi edna ve zayıf bir emare, kocaman bir burhan görünür. Böyle birkaç emareyi elde eder etmez, diğer emarelerin saikasıyla ilân-ı isyan ederek İslâm dairesinden çıkar, şeytanın ordusuna iltihak eder.

Mesnev-i Nuriye – katre

Günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra ta nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah istiğfar ile çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir manevî yılan olarak kalbi ısırıyor.

Meselâ: Utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının ıttılardan çok hicap ettiği zaman, melaike ve ruhaniyetin vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emare ile onları inkâr etmek arzu ediyor.

Hem meselâ: Cehennem azabını intaç eden büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennem'in tehdidatını işittikçe istiğfar ile ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennem'in ademini arzu ettiğinden, küçük bir emare ve bir şüphe, Cehennem'in inkârına cesaret veriyor.

Hem meselâ: Farz namazını kılmayan ve vazife-i ubudiyeti yerine getirmeyen bir adamın küçük bir âmirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebed'in mükerrer emirlerine karşı farzında yaptığı bir tembellik, büyük bir sıkıntı veriyor

ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve manen diyor ki: "Keşki o vazife-i ubudiyeti bulunmasa idi." Ve bu arzudan bir manevî adavet-i İlahiyeyi içmam eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir şüphe, vücud-u İlahiye dair kalbe gelse, kat'î bir delil gibi ona yapışmaya meyleder. Büyük bir helâket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki: İnkâr vasıtasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i ubudiyetten gelmeye mukabil, inkârda milyonlar ile o sıkıntıdan daha müthiş manevî sıkıntılara kendini hedef eder. Sineğin ısırmasından kaçıp, yılanın ısırmasını kabul eder. Ve hâkeza.. bu üç misale kıyas edilsin ki ¹ بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ sırrı anlaşılsın.

2. Lem'a – Birinci nükte – syf 21

1. "Kazandıkları günahlar, kalplerini kaplayıp karartmıştır."
Mutaffifîn Sûresi: 83:14.

5. Ben, kâfir ve zalim de olsalar, onların cehennemde yanacak olmalarını şefkatime sığdıramıyorum. Acaba bu davranışım yanlış mıdır?

Şefkat-i insaniye, merhamet-i Rabbanîyenin bir cilvesi olduğundan; elbette rahmetin derecesinden aşmamak ve Rahmeten-lil-âlemîn Zât'ın (A.S.M.) mertebe-i şefkatinden taşmamak gerektir. Eğer aşsa ve taşsa o şefkat, elbette merhamet ve şefkat değildir; belki dalalet ve ilhada sirayet eden bir maraz-ı ruhî ve bir sekam-ı kalbîdir.

Meselâ: Kâfir ve münafıkların Cehennem'de yanmalarını ve azap ve cihad gibi hâdiseleri kendi şefkatine sığdırmamak ve tevile sapmak; Kur'ânın ve edyan-ı semaviyenin bir kısım-ı azîmini inkâr ve tekzip olduğu gibi, bir zulm-ü azîm ve gayet derecede bir merhametsizliktir. Çünkü masum hayvanları parçalayan canavarlara himayetkârane şefkat etmek, o biçare hayvanlara şedit bir gadir ve vahşi bir vicdansızlıktır. Ve binler müslümanların hayat-ı ebediyelerini mahveden ve yüzer ehl-i imanın sû-i akibetine ve müthiş günahlara sevk eden adamlara şefkatkârane taraftar olmak ve merhametkârane cezadan kurtulmalarına dua etmek, elbette o mazlum ehl-i imana dehşetli bir merhametsizlik ve şeni' bir gadirdir.

Risale-i Nur'da kat'iyetle ispat edilmiş ki; küfür ve dalalet, kâinata büyük bir tahkir ve mevcudata bir zulm-ü azîmdir ve rahmetin ref'ine ve âfâtın nüzulüne vesiledir. Hatta deniz dibinde balıklar, canilerden şekva ederler ki; "İstirahatımızın selbine sebep oldular" diye rivayet-i sahiha vardır. O halde kâfirin azap çekmesine acıyıp şefkat eden adam, şefkate lââyık hadsiz masumlara acıymıyor ve şefkat etmeyip ve hadsiz merhametsizlik ediyor demektir. Yalnız bu var ki, müstahaklara afat geldiği zaman masumlar da

yanarlar, onlara acımamak olmuyor. Fakat canilerin cezalarından zarar gören mazlumların hakkında gizli bir merhamet var.

Bir zaman, eski Harb-i Umumî'de, düşmanların ehl-i İslâma ve bilhassa çoluk ve çocuklara ettikleri katl ve zulümlerinden pek çok müteellim oluyordum. Fıtratımda şefkat ve rikkat ziyade olduğundan, tahammülüm haricinde azap çekerdim. Birden kalbime geldi ki: O maktul masumlar şehit olup veli olurlar; fâni hayatları, bâki bir hayata tebdil ediliyor ve zayı' olan malları sadaka hükmünde olup, bâki bir mal ile mübadele olur. Hatta o mazlumlar kâfir de olsa, âhirette kendilerine göre o dünyevî afattan çektikleri belalara mukabil rahmet-i İlahiyenin hazinesinden öyle mükâfatları var ki; eğer perde-i gayp açılrsa, o mazlumlar haklarında büyük bir tezahür-ü rahmet görüp, "Ya Rabbi! Şükür Elhamdülillah" diyeceklerini bildim ve kat'î bir surette kanaat getirdim. Ve ifrat-ı şefkatten gelen şiddetli teessür ve elemenden kurtuldum.

Kastamonu Lahikası - 40.Mektup - syf 91

